

Dosarul nr. 2rac-182/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) N. Arabadji

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, Gr. Dașchevici, A. Bostan

ÎNCHEIERE

07 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 52/355 COOP,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni "Apă-Canal Chișinău" împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 52/355 COOP cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 decembrie 2020,

c o n s t a t ă :

La 16 august 2017, SA "Apă-Canal Chișinău" a depus cerere de chemare în judecată împotriva APLP nr. 52/355 COOP cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, SA "Apă-Canal Chișinău" a menționat că în baza contractului nr. 52001501 din 03 octombrie 2001, furnizează APLP nr. 52/355 COOP servicii de alimentare cu apă potabilă și recepționare a apelor uzate.

Reclamantul a invocat că APLP nr. 52/355 COOP nu a achitat serviciile prestate în termenul prevăzut de contract, fiind formată o datorie pe perioada noiembrie 2014 – iunie 2017 în sumă de 53 564,87 de lei.

În scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă, la 30 mai 2017, în adresa APLP nr. 52/355 COOP a fost expediată reclamația, însă aceasta a rămas fără examinare.

SA "Apă-Canal Chișinău" a solicitat încasarea de la APLP nr. 52/355 COOP a sumei de 53 564,87 de lei cu titlu de datorie și încasarea sumei de 1 606,94 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 20 decembrie 2019, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SA "Apă-Canal Chișinău".

S-a încasat de la APLP nr. 52/355 COOP în beneficiul SA "Apă-Canal Chișinău" suma de 53 564,87 de lei cu titlu de datorie pentru serviciile de alimentare cu apă și recepționare a apelor uzate pe perioada noiembrie 2014 – iunie 2017 și suma de 1 606,94 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a constatat faptul încheierii între părțile în litigiu a unui contract de livrare a apei și recepționare a apelor uzate la 03 octombrie 2001.

La fel, instanța de fond a reținut că pârâtul nu a achitat integral plata pentru serviciile de alimentare cu apă și evacuare a apelor uzate, fiind acumulată o restanță pe perioada noiembrie 2014 – iunie 2017 în sumă de 53 564,87 de lei.

De asemenea, facturile emise pe numele APLP nr. 52/355 COOP au fost recepționate de către pârât, lunar pe parcursul anilor, fiind acceptate tacit sumele indicate în facturi, fără a depune în acest sens o careva pretenție și nici nu au fost contestate în instanța de judecată pe parcursul anilor, acestea fiind achitate doar parțial.

Ca urmare, instanța reținut că acțiunile și actele, emise de SA "Apă-Canal Chișinău", inclusiv facturile lunare, sunt în vigoare și nu au fost prezentate careva probe, care ar confirma incorectitudinea sau ilegalitatea acestora.

Prin urmare, luând în considerație, că sumele solicitate de către reclamant au fost indicate în facturi pe parcursul perioadei noiembrie 2014 – iunie 2017, nefiind prezentate careva probe privind incorectitudinea calculării acestora și anularea lor, instanța a concluzionat că nu poate fi considerat că acestea au fost calculate incorect sau că a fost inclus un consum fix, circumstanțe ce atrag admiterea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 decembrie 2020, s-a respins apelul declarat de APLP nr. 52/355 COOP și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 20 decembrie 2019.

La 18 martie 2021, APLP nr. 52/355 COOP a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

Recurentul APLP nr. 52/355 COOP, în motivarea recursului a menționat că încasarea de către SA "Apă-Canal Chișinău" a plăților suplimentare pentru apa consumată conform diferenței indicațiilor contorului comun instalat la blocul locativ și contoarelor din apartamente este neargumentată și nu corespunde cerințelor Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și ne comunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la reconectări la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

De asemenea, a invocat că reclamantul nu a prezentat probe că a prestat servicii pentru suma solicitată.

Prin urmare, a specificat că la examinarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, iar probele au fost acceptate doar din partea SA ”Apă-Canal Chișinău”, fapt prin ce a privat recurentul de dreptul de acces la justiție și la un proces echitabil.

La 07 iunie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SA ”Apă-Canal Chișinău” la data de 11 iunie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 207 Vol. II).

La 22 iunie 2021, SA ”Apă-Canal Chișinău” a depus referință la recursul declarat de APLP nr. 52/355 COOP, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 02 decembrie 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 18 martie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 52/355 COOP, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 52/355 COOP.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari